

Turandot), Margaretu (Charles Gounod, *Faust* i Arrigo Boito, *Mefistofele*), Maricu (Ivo Tijardović, *Spliški akvarel*), Desdemonu (Giuseppe Verdi, *Otello*) i Maru (Josip Hatze, *Adel i Mara*). U zagrebačkoj Operi nositeljica je sopranskoga repertoara, istaknuvši se kao Zerlina i Donna Elvira, Bastienne i Pamina (W. A. Mozart, *Don Giovanni*, *Bastien i Bastienne* te *Čarobna frula*), Mimì, Liù, Cio-Cio-San i Tosca (G. Puccini, *La Bohème*, *Turandot*, *Madama Butterfly* i *Tosca*), Ksenija (Modest Petrovič Musorgski, *Boris Godunov*), Micaëla (George Bizet, *Carmen*), Lisbeth (Blagoje Bersa, *Postolar od Delfta*), Marica (Bedřich Smetana, *Prodana nevjesta*), Tatjana (Petar Iljič Čajkovski, *Evgenij Onjegin*), Elizabeta de Valois (G. Verdi, *Don Carlo*), Mara (J. Hatze, *Adel i Mara*) i Euridika (Christoph Wilibald Gluck, *Orfej i Euridika*). Ističe se zvonkim i svježim sopranom, postojanošću pjevačke interpretacije, izrazitom muzikalnošću te naglašenim smislom za scensko oblikovanje likova. Nastupa i kao koncertna pjevačica. Dobitnica je brojnih nagrada i priznanja, među ostalim Nagrade hrvatskog glumišta (2007), Nagrade »Milka Trnina« (2008) te godišnje Nagrade »Vladimir Nazor« (2020). Za izniman i kreativan stvaralački opus u području glazbene umjetnosti odlikovana je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića (2019).

Ž. SLUNJSKI I R.

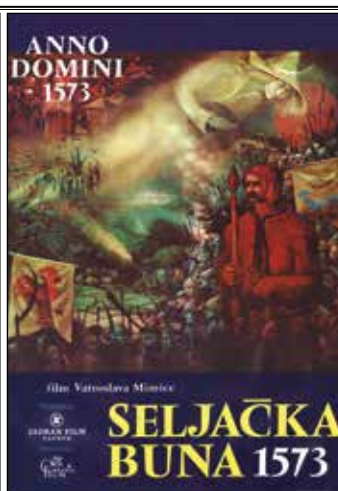
Filipčić Maligec, Vlatka, povjesničarka i muzejska djelatnica (Zagreb, 25. V. 1969). U Zagrebu završila osnovnu školu, Centar za upravu i pravosuđe te diplomirala povijest na Filozofskome fakultetu (1994). Kraće vrijeme radila je kao učiteljica povijesti u osnovnim školama i u Državnom arhivu u Karlovcu. Od 1995. zaposlena je kao kustosica u Muzejima Hrvatskog zagorja (od 2001. viša kustosica, od 2014. muzejska savjetnica; obnašateljica dužnosti ravnateljice 2004–05). Od 2000. voditeljica je Muzeja seljačkih buna u Gornjoj Stubici. Autorica je i suautorica pedesetak izložbi u Muzeju seljačkih buna, Muzeju »Staro selo« u Kumrovcu i NSK-u, među ostalim *Grofovi Oršić u Hrvatskom zagorju* (1996), *Zagorske toplice u prošlosti* (1997), *Kroz povijest zagorskih naselja* (2001), *Seljačka buna: 1573* (2002), *Žensko lice preporoda* (2006), *Marija Bistrica: naselje i svetište, arhitektura i*

urbanizam (2016), *Gubec – razbojnik ili velikan i Sloboda se njegovim imenom zove* (obje 2021). Autorica je, suautorica i urednica brojnih muzejskih kataloga, vodiča i edukativnih izdanja, među ostalim *Feudalizam u Hrvatskom zagorju* (s G. Horjan, 2007), *Noć u Muzeju seljačkih buna* (2011), *Po dragome kraju* (2013). Suautorica je (sa Žarkom Vujić) nove muzeološke koncepcije Muzeja seljačkih buna. Pokrenula je i osmislila brojne pedagoško-edukativne programe, primjerice *Muzej prije škole*. Tekstovima je zastupljena u monografijama o povijesti i kulturi Hrvatskoga zagorja (*Povijest, baština i kultura Krapinsko-zagorske županije*, 2007; *Osam stoljeća Stubice*, 2009) te je autorica teksta za vodič *Hrvatsko zagorje* (sa Z. Kurečićem, 2008; preveden na engleski, njemački i talijanski jezik). Stručne, znanstvene i popularne članke objavljuje, među ostalim, u časopisima *Kaj*, *Hrvatsko zagorje*, *Informatica Museologica*, *Radovi Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu*, *Acta historico-oekonomica*, *Otium*, *Kruh & ruže* i *Zgodovina za vse* te u *Historijskome zborniku*. Suautorica je (s Dragom Roksandićem) monografije *Kultura hrvatskog antišazizma* (2016). Sudjeluje u radu regionalnoga saveza Međunarodne organizacije muzeja i muzejskih stručnjaka za istraživanje i očuvanje svjetske prirodne i kulturne baštine za jugoistočnu Europu (International Council of Museums South East Europe, ICOM SEE). Članica je organizacijskoga odbora Festivala povijesti Kllofest te istoimene udruge za promicanje kulture povijesti. R.

film. Hrvatska filmska povijest bilježi filmove i televizijske serije sa zagorskom tematikom ili snimljene u Hrvatskome zagorju. Izuzmu li se nesačuvani filmovi, snimljeni po scenariju M. Jurić - Zagorke, *Matija Gubec* (1917, redatelj Aleksandar Binički, Prvo hrvatsko kinematografsko poduzeće »Croatia«) i *Grička vještica* (1920, redatelj Hinko Nučić, koprodukcija Jugoslavije, tvornice filmova d. d. i kinematografskoga poduzeća »Croatia«), najstariji filmski zapis vezan uz Zagorje potječe iz 1934, kada je Drago Chloupek snimio dokumentarno-putopisni film *Hrvatsko zagorje*. Snimljen u produkciji Škole narodnog zdravlja, jedan je iz ciklusa tadašnjih obrazovnih filmova.

TELEVIZIJSKI SERIJAL *Fiškal*, 1970.

PLAKAT FILMA *SELJAČKA BUNA 1573*, 1975.

PLAKAT FILMA *NOSILA JE RUBAC ČIRENI*, 2022.

KADAR IZ FILMA
NOSILA JE RUBAC ČIRENI, 2022.

U vrijeme Drugoga svjetskog rata Državni slikopisni zavod »Hrvatski slikopis« ostvario je ambiciozan projekt: film *Barok u Hrvatskoj* (1942), koji je, u režiji Oktavijana Miletića, djelomice sniman u Zagorju, u dvorcima Bistra i Opeka te u crkvi u Belcu, a, uz dokumentarne, ima i igrane kadrove u kojima se pojavljuju glumci Tito Strozzi i Marija Crnobori te baletni prvaci Ana Roje i Oskar Haroš. Poduzeće Zora film iz Zagreba snimilo je 1952. u Zelendvoru, nekadašnjem vlastelinstvu s dvorcem koje je pripadalo grofovima Nádasdy, Drašković i Bombelles, dokumentarni film *Zec u lovnoj privredi* jer je upravo ondje M. Bombelles ml. (1858–1912) postavio temelje lovstva u Hrvatskoj, učinivši ga reprezentativnim i u srednjoeuropskim krugovima.

Dokumentarni filmovi snimani su o istaknutim piscima, slikarima, kiparima i glazbenicima rođenima u Hrvatskome zagorju. O kiparu A. Augustinčiću film je 1960. snimio Šime Šimatović. O naivnome slikaru naivcu I. Rabuzinu snimljena su dva filma: *Uvijek za suncem* (1986), redatelja Antuna Vrdoljaka, i *Ključ sreće* (2008), redateljice Gordane Brzović. *S kajkavske grude* (1996) Igora Michielija dokumentarni je zapis o bednjanskome kiparu I. Popijaču, kumrovečkome pjesniku D. Ulami te o M. Juraniću, likovnome umjetniku i župniku u Zagorskim Selima. O rodobojskoj pjesnikinji i pripovjedačici S. Košutić snimljen je obrazovni film *Osmijeh* (2002), a težak životni put novinarkе, prozaticе i dramatičarke M. Jurić – Zagorke prikazala je Biljana Čakić – Veselić u dokumentarno-igranome filmu *Zagorka* (2007). Filmski portret slikara T. Lončara snimio je 2009. Miljenko Bukovčan (*Drugi čovjek – Tihomir Lončar*). Miro Branković snimio je 2011. za Hrvatsku radioteleviziju (HRT) film o pjesniku i prozaiku J. Cvrtili (*Josip Cvrtila – dragi tata*), a Damir Terešak snimio je 2017. dokumentarni film o boksačici I. Habazin – *Djevojka od nula dolara*. Iste godine dokumentarni film *Cijena života – priča o Ljudevitu Juraku*, o liječniku forenzičaru stradalome na završetku Drugoga svjetskog rata, snimila je Lada Džidić Barić, o usnoharmonikašu K. Oremušu Aleksej Pavlovsky snimio je 2019. film *Sonny Boy iz Stubičke Slatine*, a o mezzosopranistici A. Horvat film je 2023. snimio Mihael Kukavčić po scenariju Ž. Potočki (*IDEAL – udahnuti dušu pjevanoj riječi*). Priču o M. Gupcu i M. Jurić – Zagorki donio je 2018. Robert Knjaz u drugoj sezoni dokumentarno-zabavnoga serijala *Hrvatski velikani*. O dvojici državnika rođenih u Zagorju također su snimani filmovi. Iz filmske građe snimljene o J. Brozu – Titu u zagorskome kontekstu izdvajaju se dokumentarni prigodni film *Zagorje slavi* (1952) Branka Bauera i biografski igrano-dokumentarni televizijski film za djecu *Dječak sa Sutle*, koji je 1987. po književnome predlošku Milivoja Matošeca snimio Joško Marušić, dok je O. Kosovac autor dokumentarnih filmova *Tuđman: Imamo Hrvatsku!*, 1–2 (1992), *Ispričaj predsjednika Tuđmana*, 1–2 (1999) i *Dr. Franjo Tuđman – prvi hrvatski predsjednik* (2005).

Više dokumentarnih filmova, prikazivanih u obrazovnome programu HRT-a, snimljeno je o pojedinim zagorskim dvorcima. Tematskom obuhvatnošću ističe se film *Dvorci Hrvatskog zagorja*, redateljice Mire Wolf, a istoj temi posvećen je i nedovršen igrano-dokumentarni film *Zagorje, dvorci* (1997) Jelene Rajković. Povijesno-umjetničke tematike dokumentarci su *Belec*, redatelja S. Draganića iz 1958, te *Crkve i dvorci Hrvatskog zagorja*, redatelja i scenarista Radovana Ivančevića iz 2008. Marijanskomu kultu u Zagorju posvećen je znanstveno-obrazovni film *Stella Maris Hrvatskog zagorja* (2003), redateljice Marije Jović, snimljen po scenariju Hrvojkе Mihanović-Salopek.

Tradicijaska kultura Hrvatskoga zagorja predstavljena je dokumentarnim filmovima o izradbi *kinča* Zorice Rajković (1974) i Danice Lešek – *Daruj mi rožicu* (2023) – u suradnji Kajkaviane i Etnografskoga muzeja, u *Zagorskim bregima zelenima i kalnima* (1994) I. Michielija, u filmu *Dedek, batek, bakica* (1999), o čipkarskoj tradiciji i njezinim nositeljicama u Lepoglavi Vlatke Vorkapić, te u dokumentarno-igranome filmu *500* (2023) Karla Mitoka i Marine Buhin, o pola tisućljeća starome običaju uskrasnoga strijeljanja pod Kostelom.

God. 1968. Milica Borojević snimila je dokumentarni film *Duša naša zagorski je kraj*, o životu obitelji Kiš u dvorcu Ščrbinec. O povijesnoj buni seljaka 1573. snimljeni su dokumentarni filmovi *Buna*

(1969) M. Borojević, koji prikazuje položaj kmetova u XVI. st. u Hrvatskoj, rađanje i tijek bune pod Gupčevim vodstvom, njezino gušenje i kažnjavanje seljaka, *Buna traje* (2018) Tihane Kopse, u produkciji HRT-a, s prikazom načina obilježavanja toga događaja uz povijesni kontekst i oživljene likove Gupca i Tahija, te dva animirana filma, nastala u produkciji Zagreb filma: *I videl sem daljine meglene i kalne* (1964) Zlatka Boureka, temeljen na Krležinim *Baladama Petrice Kerempuha*, i *Gubecziána* (1974) Dušana Vukotića, koji kroz slike i skulpture naivnih umjetnika donosi viziju Seljačke bune i tragične sudbine njezina vođe. Nekoliko dokumentarnih filmova snimljeno je i o drugim temama usko vezanima uz Zagorje. God. 1971. Krsto Papić snimio je dokumentarni film o vlasnicima ilegalnih radiostanica u Zagorju, a iste godine svjedočanstva stanovnika Zagorja o vješticama zabilježio je Petar Krelja u filmu *Coprnice*. Putovanje vlakom iz Zagorja u Zagreb i natrag tematiziraju filmovi *Između smjena* (1956) S. Draganića i *Zagorski cug* (1986) Jure Orlovca. God. 1992. P. Krelja snimio je film o većoj skupini prognanika iz Slavonije i Posavine koji su mjesecima boravili u vlaku, na sporednome kolosijeku željezničke postaje u Klanjcu. O radničkome štrajku u ivanečkoj tvornici ITAS snimljeni su filmovi *Tvornica je naša* (2016, redateljica Vedrana Pribaić) i *Tvornice radnicima* (2021, redatelj Srđan Kovačević). Željko Belić 1992. snimio je film *Deda*, o najstarijem zagorskom borcu koji za vrijeme Domovinskoga rata hrabri mlade vojnike, Srđan Segarić dokumentarni film *Zavjet* (2000), s prikazom mladoga para suočenoga s teškom bolešću na početku bračnoga života u zagorskome selu. O vojnicima i civilima ubijenima po završetku Drugoga svjetskog rata u Macelskome gorju snimljeni su dokumentarni filmovi *Macelj – gora zločina* (2009), koji je realizirala Udruga za njegovanje uspomene na žrtve Macelja 1945., i *Macelj – Titovo stratište* (2017, redateljica Nada Prkačin). Dokumentarni film *Djeca tranzicije* (2014) Matije Vukšića prikazuje surovu realnost hrvatske mladeži, pri čem jedna od protagonistica, zbog zlostavljanja na društvenim mrežama, počinu samoubojstvo u šumi iznad Zlatara. Redateljica Sunčana Ana Veldić 2017. snimila je autobiografski dokumentarni film *Precijenjena dramaturgija*, u kojem promišlja o višeslojnosti vlastite egzistencije, a u filmu se pojavljuju i kadrovi zagorske ladanjske idile.

Hrvatskomu zagorju i njegovim znamenitostima posvećene su pojedine epizode dokumentarno-obrazovnoga serijala od 180 epizoda *Bajkovita Hrvatska* (2014–15), autora Paule i Đela Jusića ml. (*Galerija Antuna Augustinčića Klanjec; Kraneamus – Muzej krapinskih neandertalaca, Hušnjakovo brdo, Krapina; Sarkofazi obitelji Erdődy, Klanjec; Muzej seljačkih buna, Gornja Stubica; Dvorac Oršić, Gornja Stubica; Muzej Staro selo Kumrovec; Dvor Veliki Tabor; Dvor Trakošćan, Bednja; Pavlinski samostan Blažene Djevice Marije, Lepoglava; Lepoglavska čipka; Crkva sv. Marije Snježne, Belec; Crkva Bezgriješnog začeca Blažene Djevice Marije, Lepoglava; Crkvena umjetnost Hrvatskog zagorja – Dvorac Oršić, Gornja Stubica; Marijin dvor, Lužnica; Franjevački samostan i crkva Navještenja Blažene Djevice Marije, Klanjec; Legenda o Veroniki Desiničkoj, Veliki Tabor, kapela sv. Ivana; Svetište Majke Božje Bistričke, Marija Bistrica*) te dvije epizode dokumentarnoga serijala *I to je Hrvatska* (2013) R. Knjaza (o zagorskim *kletima* i o Muzeju krapinskih neandertalaca). Dokumentarni serijal Filipa Filkovića *Ideja uspona* (2023) u četiri epizode donosi životna iskustva ambicioznih i zapaženih pojedinaca, a druga epizoda posvećena je troma protagonistima iz Zagorja. Isti autor scenarist je i redatelj serijala od 12 epizoda *Povratak životinjama* (2024), o ugroženim pasminama i sojevima životinja u Hrvatskoj, a deseta je epizoda posvećena zagorskomu puranu.

Popularizatorsko-promidžbene naravi dokumentarni su filmovi *Dragulj Hrvatskog zagorja*, koji je u Trakošćanu, kumrovečkom »Starom selu«, Zelenjaku i na Cesargradu 1998. snimio Juraj Rožić, te *Zagorskim stezama vuskim*, redateljica Tina Macana, iz 2021. U istoj je kategoriji i HRT-ov serijal *Stani v Zagorju* (2020), autorice i voditeljice Andree Buče. Kroz osam epizoda (*Klanjec, Desinić, Krapina, Gupčev kraj, Bednja, Istočno zagorje, Kumrovec, Zabok*) na popularan način prikazani su različiti dijelovi Zagorja i s njima povezane zanimljivosti.

S ciljem promoviranja Zagorja kao značajnoga turističkoga odredišta kontinentalne Hrvatske, Turistička zajednica Krapinsko-zagorske županije redovito organizira snimanje promotivnih turističkih filmova pod nazivom *Zagorje – bajka na dlanu*. U tu svrhu snimljeni su, među ostalim, četverominutni film produkcijske kuće Krijas, u režiji Jasenke Haleuš, premijerno prikazan 2019. te promidžbeni film tvrtke Balduči film, u režiji Hervea Tirmarchea, premijerno prikazan 2023. Iste godine snimljen je i film *Vinogradi s pogledom*. U turističke svrhe lokalne su turističke zajednice snimile, među ostalim, i dokumentarne filmove *Rujanska jutra u pregradskom kraju* (2020), *Gupčev kraj* (2022), *Zlatni istok Zagorja* (2023), *830 godina Krapine i U zagorlju prirode – Veliko Trgovišće* (oba 2024).

Nakon Drugoga svjetskog rata Zagorje je na različite načine bilo povezano s filmom, pa su ondje snimani televizijski filmovi i serije. Redatelj B. Bauer snimio je 1956. kozerijski dokumentarni film s elementima igranoga *Doviđenja Krapino*, o filmskoj ekipi koju gradom vodi dječak Željko. U dvorcu Opeka 1962. snimani su nastavci zapadnonjemačkoga serijala *Lugareva kći* (*Die Försterchristel*, redatelj Franz Josef Gottlieb), 1970. dugometražni hrvatski film *Put u raj* (redatelj Mario Fanelli po Krležinu književnom predlošku) te 1975. igrani film *Poroci tajni, vrline javne – Vizi privati, pubbliche virtù* (redatelj Miklós Jancsó), u jugoslavensko-talijanskoj koprodukciji. Na željezničkoj pruzi Varaždin–Golubovec 1979. sniman je kratki igrani film *Parnjača* (redatelj Matjaž Žbontar). Povijesna hrvatsko-slovenska seljačka pobuna bila je tema igranoga filma *Seljačka buna 1573* (1975). Raskošnu filmsku produkciju, djelomice snimanu u Zagorju, režirao je Vatroslav Mimica po romanu A. Šenoe, unoseći elemente Krležinih *Balada Petrice Kerempuha*. Film je 1979. adaptiran i za televizijsku seriju naslovljenu *Anno Domini 1573*. Po istoimenim književnim predlošcima A. Kovačiča Joakim Marušić režirao je dvije televizijske serije, radnja kojih se djelomice odvija i snimana je u Zagorju – *Fiškal* (1970) u pet epizoda i *U registraturi* (1974) u devet nastavaka. U Bušinu kraj Pregrade 1978, kod kleti Cvek, u produkciji Radiotelevizije Zagreb, snimljeno je nekoliko scena miniserije *Mačak pod šljemom*, temeljene na istoimenome romanu Jože Horvata. Četverodijelna dramska miniserija *Čuvar dvorca* (2017), scenarista i redatelja Lukasa Nole, koja govori o političkoj sceni u Hrvatskoj 1980-ih i prati radnika tadašnje Službe države sigurnosti, snimana je u kumrovečkome Spomen-domu i u Vili Kumrovec. U Velikome Taboru, Trakošćanu te u obližnjim selima djelomice je snimljen film *Kalvarija* (1996) Zvonimira Maycuga, koji govori o homoseksualnoj ljubavi novinara i putujućega harmonikaša i domara u dvorcu u Zagorju, a u jednoj zagorskoj šumi i film strave *Zagorski specijalitet* (2011) Davida Kapca, o petero mladih poslovnih ljudi koji stižu na *team building* na napušteni *paintball* teren. Redatelj Ivan Livaković u imaginarno zagorsko selo Kučkovec smjestio je *Bitchville* (2011), ekspresivni eksperimentalni film o snimanju filma. God. 2022. na nekoliko zagorskih lokaliteta (Bedekovčina, Pustodol Orehočki, Orehovica, Krapina, Kumrovec, Marija Gorica) nakon pola stoljeća snimljen je prvi dugometražni igrani film na kajkavskome – romantična komedija *Nosila je rubac črleni* – redatelja Gorana Dukića i scenaristice Sandre Antolić.

God. 1999. u Šibeniku je pokrenuta → Škola medijske kulture »Dr. Ante Peterlić« (do 2007. Škola medijske kulture), sljednica Ljetne filmske škole u Trakošćanu, koju je utemeljila Filмотeka 16, i koja se održavala od 1965. do 1990. Na zagorskome području održana je u Trakošćanu (2000–05, 2014–16), Varaždinskim Toplicama (2006–09) i Krapinskim Toplicama (2017). U organizaciji Građanske organizacije za kulturu (GOKUL) iz Zaboka od 2003. u Dvoru Veliki Tabor održava se → Tabor Film Festival, međunarodni festival kratkometražnoga filma, koji se od 2007. osim u Velikome Taboru, održava i na drugim lokacijama po Zagorju (2007. dvorac Oršić u Gornjoj Stubici; 2009–11. Zabok; 2012. Kumrovec, uz Desinić; 2014. Marija Bistrica i Zabok, uz Desinić). GOKUL od 2012. organizira i međunarodni festival filmova za djecu KIKI, na kojem se prikazuju profesionalni igrani, dokumentarni, animirani i eksperimentalni

kratkometražni filmovi namijenjeni djeci i mladima, s ciljem razvoja kulture gledanja filmova u ranoj dječjoj dobi i podizanja vizualne pismenosti djece. Festival se od osnutka održava u Zaboku, a projekcije se povremeno prikazuju u kinodvoranama u Krapini (2017, 2020–23), Krapinskim Toplicama (od 2022), Mariji Bistrici (od 2023) te Klanjcu i Velikome Trgovišću (od 2024).

M. KLEMENČIĆ I J. LUKEC

Fruk, Ljiljana, kemičarka i biotehnologinja (Krapina, 24. X. 1975). Osnovnu školu pohađala u Radoboju, tri razreda gimnazije u Krapini, a maturirala na međunarodnoj školi United World College of the Adriatic u Devinu kraj Trsta. God. 1999. diplomirala kemiju na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu u Zagrebu, na Kemijskome odsjeku kojega je 2000. bila asistentica. Doktorirala biospektroskopiju na Sveučilištu Strathclyde u Glasgowu (2004). Kao stipendistica zaklade Humboldt (2004) i međunarodne stipendije »Marie Curie« (2005–07) usavršavala se na postdoktorskom studiju iz nanotehnologije i enzimologije na Sveučilištu u Dortmundu (do 2008). Od 2008. do 2014. radila je kao voditeljica istraživačke grupe »Photoactivable Nanodevices« (biofunkcionalizacija nanomaterijala i priprava nanobiosenzora) u DFG Centru za funkcionalne nanostrukture na Institutu za tehnologiju u Karlsruheu, gdje se 2014. i habilitirala. Na Odsjeku za kemijsko inženjerstvo i biotehnologiju Sveučilišta u Cambridgeu docentica (2015–19) i izvanredna profesorica bionoinženjeringa (od 2019) te vodi istraživačku grupu koja se bavi pripravom biokompatibilnih hibridnih materijala za upotrebu u nanomedicini i katalizi. Autorica je 70-ak znanstvenih radova u međunarodnim znanstvenim časopisima. Autorica je knjige *Oligonucleotide Labeling and Detection by SERRS* (2013), suautorica popularno-znanstvene knjige *25 molekula koje su promijenile svijet* (s Berndtom Lintermannom, 2016; englesko izdanje 2018) i udžbenika *Bionanotechnology: concepts and applications* (s Antoninom Kerbs, 2021). Urednica je knjige *Molecular Aesthetics* (s Peterom Weibelom, 2013). Bavi se popularizacijom znanosti i sudjeluje u interdisciplinarnim projektima koji povezuju znanost i umjetnost. S B. Lintermannom bila je znanstvena kustosica interaktivne instalacije *Molecules That Changed the World* (2013) i umjetničko-znanstvene izložbe *Globale – Exo-Evolution: Future Is Here* (2015–16) u Centru za umjetnost i medije u Karlsruheu. Dizajnerica je (s Marinom Prijatelj) molekularne čokolade. J. LUKEC

Gimnazija u Zaboku. Osnovana 1963. Odlukom Općinske skupštine Zabok; od 1993. nosi ime književnika A. G. Matoša, slaveći Dan škole 6. V., na dan kada je Matoš prvi put posjetio Zagorje. U godini osnivanja u dva gimnazijska odjela bilo je upisano 80 učenika. Samostalno je djelovala do 1976, a nakon provedbe školske reforme 1977. spojena je sa Školskim centrom za obrazovanje ekonomskih, turističkih i trgovačkih kadrova te Tekstilnom školom u Centar za odgoj i usmjereno obrazovanje. Gimnazijski nastavni program transformiran je u pedagoško-nastavni, ali su zadržani gotovo svi predmeti, obrazujući učenike u gimnazijskoj širini. Kad se 1990. Centar rasformirao, Gimnazija ponovno djeluje samostalno (od 2003. u vlastitoj zgradi),

GIMNAZIJA U ZABOKU

